

HVIL I FRED

*Kirkegården ånder i drømmende ro,
vindene suser i buskenes grene;
småfugle kvidrer fra halvgemte bo,
— bortset fra dem er du ganske alene.*

*Menneskets kærlige omhed og tro
taler det tavseste sprog alle steder.
Trofaste hænder har skabt denne ro;
hver lille sten er et hjerte, som græder.*

*Klippede hække og nyreven jord
taler sit sprog om et hjerte, der mindes.
Længsel og omhed har sat sine spor,
hvisker om alt, hvad af kærligt der findes.*

*Nogle har rejst monumenter af sten,
stolte som templer i ophøjet vælde;
andre har nænsomt lagt blomster og løv
rundt om et trækors, halvsmuldret af ælde.*

*Inderlig taler hver grå lille sten:
»Tak for din kærlighed, elskede, kære«;
tårer er lagt i hvert ydmygt »Farvel«,
— taler i stilhed om timer så svære.*

*Intet forstyrrer den hellige fred,
den, der den grædende sjæl vederkvæger.
Stilheden ånder så skælvende tyst,
den, der det blødende hjertesår læger.*

*Nænsomme hænder og trofaste sind
vogter og skærmer de slumrendes have.
Mindes i vekslende længsel og håb,
græder og beder ved elskede grave.*

*Kirkegården ånder i drømmende ro,
vinden et tæppe af løvblade breder,
hvisker om kærlighed, længsel og tro,
hvisker om gensyn for alle, der beder.*

Daphne Schjøtt.